

Neobvyklá skúsenosť

V pohode, Sara, to zvládneš, si silná žena! Takto nejako sa povzbudzovala Sara večer pred zrkadlom, keď mala ísť na rande. Bola úplne v strese. A kto by nebol pred prvým rande? Presne tak, malo to byť jej prvé rande s chlapcom. Pevne dúfala, že dostane aj svoju prvú pusku. *Bože, Sara, hanbi sa! Máš 16 a stále si nepocítila chlapčenské pery! Nevadí, dnes večer budeš mať príležitosť!* Hovorilo jej v hlave.

Na rande sa chystala so spolužiakom z výtvarného krúžku. Volal sa Adam a bol o rok starší.

Mali ísť do kina na premiéru filmu „*S láskou Rose*“.

Ako sa tak Sara pozerala na svoj odraz v zrkadle, či môže ísť takto oblečená, konečne po vyskúšaní asi pätnástich outfitov, sa jej ten posledný páčil najviac. Vsadila na čierne obtiahnuté tričko s bielymi pásikmi a krátkym rukávom, k tomu čierne nohavice, ktoré mala pri členkoch zohnuté, na vrch si dala bordovú mikinu s kapučňou, šnúrkami a bez zipsu. Obula si svoje obľúbené botasky. Bol to jej štýl. Dlhú premýšľala nad tým, či by si radšej nemala obliecť šaty alebo sukňu, ale potom si povedala, že ak sa mu páči, mal by rešpektovať aj jej štýl obliekania. Ale aj jej povahu a všetko, čo sa jej týka.

Vypochoďovala Sara zo svojej izby, mierila do chodby, kde sa obula, hodila na seba ešte rifl'ovú bundu, rodičom nechala odkaz na stole, že išla do kina, nevie, kedy sa vráti.

Vyšla do chladného piatkového večera a hneď skontrolovala čas na ručičkových hodinkách. Perfektný čas, 19:05. Ku kinu to ma akurát desať minút a film sa začína o 19:40. Nevedela sa už dočkať Adama. Hlavou sa jej zatiaľ hemžili otázky ako mravce v mravenisku. *Čo ak nepríde? Možno sa mu nebudú páčiť moje vlasy? Mala som si vziať šaty?! Alebo tú peknú novú sukňu?! Čo ak to ani nie je RANDE?! Možno som si to len nahúkala ja do svojej hlavy!* Myšlienky ju prenasledovali celou cestou, až je prišlo zle a musela sa ísť vyvracať niekde do trávy ku stromu. Rýchlo siahla do vrecka na mikine, nahmatala balíček žuvačiek a jednu si hneď aj hodila do úst. Pridala do kroku, aby nemeškala. To vracanie ju zdržalo.

Nakoniec tam prišla o dve minúty skôr, čo bolo nad jej predpoklad. Kúpila si lístok, sadla na gauč a čakala na Adama. Zostávalo pätnásť minút do začiatku filmu a Adam stále nikde. Opäť jej začalo byť zle. Strašili ju myšlienky, že nepríde, že sa na ňu vykašľal.

Zrazu ho však uvidela. Chalan o niečo vyšší od nej, hnedé vlasy, prenikavo hnedé oči s tým najkrajším pohľadom, krásne líčne kosti, čierne nohavice, ktoré obťahovali jeho vypracované lýtka. Pod čiernou bundou mal modrú mikinu a na nohách obuté čierne botasky. Bol neodolateľný. No malo to jeden problém. Akurát vychádzal zo sály s nejakým dievčaťom. Hneď ako Adam zbadal Saru, zamrzol. Ostal stáť na mieste a ani len nevydýchol. Sare už navlhli oči, ale povedala si, že nebude plakať hneď na začiatku.

Adam odstúpil od dievčaťa a podišiel k Sare.

„Sara, ty si prišla?!“ povedal chytajúc sa za hlavu. *No nie, vykašlem sa na svoje prvé rande, ty debil!* Napadlo Sare.

„Prišla, ale ako vidím, ty už spoločnosť máš, takže ospravedlň ma, idem domov,“ otočila sa o 180 stupňov a brala sa k východu. Vďaka Bohu, Adam mal aspoň trocha rozumu a išiel Saru zastaviť.

„Nie, nie! Nechod! Ved' ideme na film!“

„Prešla ma chuť!“ povedala už so slzami v očiach. Už sa jej chcelo plakať. Chcela ho zničiť, zbiť, vynadať mu, kričať naňho...,ale vedela, že by to bolo zbytočné.

Zrazu sa pred ňu postavil a zabránil sa jej pohnúť. Udierala ho, snažila sa ho obísť, no nedal sa. Ani s ním nehlo. Stál tam ako priklincovaný k zemi.

„Vážne ma to mrzí. Ani nevieš, ako som sa na dnes tešil... Jednoducho... Spanikáril som. Nebol som k tebe úprimný, pretože...“

„Si mi nepovedal, že si takýto idiot a sukničkář. Ale v pohode, už to viem!“ skočila mu do reči Sara. Z jej hlasu vycítil, že je nervózna,

Zrazu sa tam odnikiaľ zjavili policajti. Ukázali na Adama a začali vykrikovať: „Tam je! Stoj!“

Sara bola z toho celého vykoľajená, nechápala, čo sa deje. Zrazu ju však Adam schmatol za ruku a snažil sa s ňou utiecť, lenže Sara nechcela. Bála sa. Čo ak ju chcel zatahnuť do jeho problémov? Opäť sa jej z toho zakrútila hlava, tak sa nechala unášať Adamom.

Bral ju von z budovy a bežala do tmy. Stále vnímala kroky bežiacich policajtov za nimi, ktorí kričali, aby zastali a oni stále len zrýchľovali. Počula Adama ako nadáva popod nos.

Po nekonečnom bežaní sa Adam konečne rozhodol zabočiť do tej asi najtmavšej uličky, ktorá bola zároveň aj slepou uličkou. Vedel veľmi dobre, že ak ich policajti nájdu, nie je úniku. Tak to riskol.

Mali šťastie, policajti len rýchlo prebehli a do uličky nenazreli. *Tak, a teraz ma znásilni, určite. Bože, s kým som sa to ja zaplietla? Bolo mi toto treba?* Nariekala si v hlave Sara.

Keď sa konečne vydýchali, Adam pristúpil bližšie. Sara sa pritisla viac k stene, ako keby sa chcela cez tú stenu preboriť. Bála sa, Adam sa približoval jemne a pomaly. Tak isto zaobchádzal aj s jej rukami. Chytil ich, priložil na jeho hrud', kde mal srdce a povedal: „Bol som s inou preto, lebo sa mi páčiš až tak, že sa toho bojím. Bál som sa, že išla so mnou len z ľútosti. Mal som obrovské obavy..."

Sara mu veľmi nechcela veriť, pripadalo jej to veľmi nereálne. No keď sa viac zapozerala do jeho hnedých očí, vedela, že hovorí úplnú pravdu. Všetko myslel úprimne. Vo vzduchu však visela ešte jedna nezodpovedaná otázka.

„A čo mi povieš k tým policajtom?" opýtala sa Sara Adama. Ten k nej zdvihol zvesený pohľad, usmial sa a opäť ju niekam viedol. Našťastie teraz kráčali.

„Kam to ideme?" spýtala sa ho.

Adam však neodpovedal, len sa opäť na ňu usmial. Po piatich minútach dorazili na miesto - železničnú stanicu. Išli k jednému zo síce starších, ale stále pojazdných vlakov. Vlak mal tri vagóny, oni však mierili k poslednému. Adam vybral baterku z vrečka a zasvietil na vagón.

Sara od úžasu len otvorila ústa. Namaľoval jej portrét na vagón! Aké romantické! Nechcela tomu veriť. Nikto nikdy pre ňu neurobil niečo podobné.

„Pristihli ma pri tom, ako to kreslím," povedal Adam.

„Je to... Krásne, Adam! Ja, neviem, čo dodať."

„Snáď sa ti aj toto bude páčiť," pristúpil k nej, vzal jej hlavu do svojich dlaní a pobožkal ju.

V tej chvíli ani nemohla byť šťastnejšia.